
Ráduly János

Félperces történetek

Ázsiában

Az idén Ázsia déli államaiban jártunk, mondta Ábel, fölkerestük a legfontosabb desztinációkat (rendeltetési helyeket). Azt láttuk mindannyian, hogy a vidékről egyre többen költöznek be a városokba, főleg a fővárosba. Ablak nélküli lakást is láttunk. A desztinációk népe nagyon illetudó, átvették a gyarmatosítók műveltségét.

Emberré

Marci bácsi tágas gödröt ásott a kertben, víztárolónak szánta: a sűrű esők után lefolyó vizet kellene magába szívnia. Gyere már be, szólta reá a felesége, az arcod csupa szutyok (piszok), az orrod, akár a szócsmalac (sündisznó) sáros tuskéje. Ügyesen mosakodj le, nem vagy halálra ítélve, tedd magadat emberré !

Megrövidül

Áron tanítványom lépett be hozzám, azt kérdezte: Mivel foglalkozik a tanár úr? Te, válaszoltam, a kertből jöttem elé, ott vizes minden, átázott a bakancsom, a nedvesség megszagatta a lábszáramat, most muszáj gyógyszert bevennem. Haragszom a cipőkészítő cégekre, műbőrökből dolgoznak, s az eredmény ez: megrövidül az életünk.

Úriféle

Az én nagyanyámat, mondta Ágoston, úriféle öregasszonynak nevezték a faluban. Ugye, leány korában elment a városokba szolgálni, ott a főzésnek minden csínját-bínját megtapasztalta. Hazakerülése után a falusi lakodalmas házaknál dolgozott, ő volt az úriféle főszakácsné. Finomabbnál finomabb ételeket készített.

Megöregedtek

Gábor kollégám a kapuja előtt várja az érkezésemet. Elmondom, vásárolok az üzletben kenyeret, lönchúst, margarint, zöldséget. Gábor merőn néz rám, félhalkan azt mondja: Jani, egy szót sem értettem abból, amit mondtál: nyolcvannyolc éves vagyok, a két fülem, de a két szemem is jobban megöregedtek, mint én magam. Hangosabb légy!
